

Arrest

nr. 282 282 van 21 december 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 16 maart 2021 en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 30 augustus 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend wordt verzonden aan verzoeker, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Azikhail, een subdorp van Ahmadkhail gelegen in het district Khogyani in de provincie Nangarhar. U bent Pashtoen van etnische origine en u hangt het soennitische geloof aan. U ging niet naar school maar begon rond uw veertien à vijftien jaar als mecanicien te werken op de bazaar in Dusaraka. Uw vader had lang geleden, net zoals zijn broer M., via erfenis dertien jerib grond geërfd van uw grootvader. Ongeveer vier à vijf jaar geleden werden deze gronden door uw oom M. van uw vader afgenomen. Uw vader ging één à anderhalf jaar later naar zijn broer om deze gronden terug te claimen maar werd door zijn broer geslagen en kreeg de gronden niet terug. Een aantal maanden later ging uw vader voor een tweede keer naar uw oom om de gronden teug op te eisen maar ook dit lukte niet. Op het einde van de ramadan, de dag voor het Suikerfeest in 2019, sprak uw vader een derde keer met uw oom buiten aan de moskee na het gebed. Uw neef S.B., de oudste zoon van uw oom, schoot uw vader tijdens de discussie met uw oom neer. Uw andere neef Y. begon op het lichaam van uw vader te stampen waarna ze zijn vertrokken.

De volgende dag was de begrafenis van uw vader in de boomgaard van uw oom langs moederszijde M. Op de begraafplaats zagen jullie in de verte drie talibanleden. Daarna zagen jullie na de begrafenis nog vier leden van de taliban. Uw oom zei dat u bij hem thuis moest blijven omdat ze u anders ook konden vermoorden. Ze vroegen in het dorp naar u. U verbleef twee weken bij uw oom in het nabijgelegen dorp Ahmadkhail.

Na die twee weken, eind 2019 op het einde van de winter, vertrok u uit Afghanistan en reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Slowakije, Kroatië, Italië en Frankrijk naar België. U kwam aan in België op 16 maart 2021 waarna u hier op 17 maart 2021 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Acht à negen maanden geleden vertrok ook uw jongere broer A. uit Afghanistan naar Iran omdat uw neven ook naar hem begonnen te vragen.

Ter staving van uw verzoek bezorgt u uw originele taskara, de taskara's van uw jongere broer en twee zussen en een diploma van de school van uw jongere broer. Op 19 mei 2022 bezorgde uw advocaat via e-mail bijkomend twee foto's van u in eigen dorp met een wapen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) als tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde niet naar school te zijn gegaan in Afghanistan en dus analfabeet zou zijn (Verklaring DVZ, vraag 11 en CGVS, p. 7). Nochtans kan men uit de vertaling van uw taskara lezen dat u op het moment van uitgifte van de taskara, zijnde 29/02/1397 (omgezet naar de Westerse kalender 19 mei 2018) een student was. Dat u stelt ongeschoold te zijn terwijl u kort voor uw vertrek uit Afghanistan in 2019 nog student was, is merkwaardig. Geconfronteerd met dit gegeven, oppert u dat ze in Afghanistan in de taskara van jonge mensen standaard ofwel student ofwel leger noteren, zelfs als de persoon in kwestie geen student is. Op de vraag waarom ze niet arbeider of mecanicien in uw taskara noteerden, houdt u staande dat ze bijna nooit het echte beroep neerschrijven maar heel vaak gewoon student noteren, zelfs als dit niet het geval is. U beweert uw taskara niet te kunnen lezen daar u ongeschoold zou zijn (CGVS, p. 23). De vaststelling dat u een document neerlegt waarvan de inhoud niet strookt met uw verklaringen, doet niet alleen afbreuk aan de bewijswaarde van dit document, maar ook aan uw voorgehouden profiel en algehele geloofwaardigheid op zich.

Bovendien blijkt uit de gegevens in uw administratief dossier dat u eerder in Griekenland een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend op 12 maart 2020, waar u tevens een andere familienaam NAMZI opgaf (Brief Dublin Unit Griekenland 07/05/2021 van de Griekse asielinstanties in het administratief dossier). Uit deze informatie blijkt dat uw verzoek nog steeds hangende was op 7 mei 2021. Echter zou u reeds verder gereisd zijn tot uw aankomst in België op 16 maart 2021. Gevraagd tijdens het persoonlijk onderhoud of u eerder reeds asiel heeft aangevraagd in een ander land, stelt u echter enkel verplicht vingerafdrukken te hebben afgelegd in Griekenland maar geen asiel te hebben aangevraagd in

een ander land. Dit verklaarde u eerder ook bij DVZ (Verklaring DVZ, vraag 22). Verder gevraagd waarom u in Griekenland een andere naam vermeldde, verklaart u dat u daar niet wilde blijven en de smokkelaar u zei een andere naam op te geven zodat u niet teruggevonden kon worden. Ook in Bosnië en Servië, de landen die u na Griekenland doorkruiste, geeft u toe een andere naam gebruikt te hebben omdat u daar niet wilde blijven (CGVS, p. 16-17). Dat u verschillende EU-landen doorkruiste zonder er bescherming aan te vragen en zelf stelt bewust een andere naam te hebben opgegeven in deze landen zodat u niet zou teruggevonden worden, getuigt van een gedrag dat onverenigbaar is met uw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag namelijk redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. U bent er immers niet in geslaagd het Commissariaat-generaal te overtuigen van uw problemen met de taliban. Uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zijn weinig overtuigend.

Zo kan er geen geloof worden gehecht aan het door u beweerde grondconflict met uw oom M., de broer van uw vader, die in hetzelfde dorp zou gewoond hebben en een prominent lid van de taliban zou zijn (CGVS, p. 11). Deze oom langs vaderszijde zou drie zonen gehad hebben die tevens lid waren van de taliban. Voor zover u weet, zouden zij altijd al actief geweest zijn voor de taliban. Op de vraag hoe het kwam dat zij voor de groepering begonnen te werken, haalt u aan dat u dit niet weet. Jullie zouden geen goed contact met deze oom en neven gehad hebben, elkaar niet zien en niet bij elkaar op bezoek gegaan zijn. Dit zou ook nooit anders geweest zijn (CGVS, p. 9-10). Ofschoon jullie geen contact met elkaar hadden, zouden ze vier à vijf jaar geleden plots dertien jerib gronden van uw vader hebben afgenomen om tegen te gaan dat jullie die gronden konden gebruiken en hier rijk van zouden kunnen worden. Deze gronden zou uw vader, net zoals uw oom, reeds heel lang geleden van uw grootvader geërfd hebben. U zou toen wel al geboren geweest zijn maar uw grootvader niet meer gekend hebben (CGVS, p. 11). Dat deze gronden reeds lang geleden voor de helft eigendom van uw vader werden, maar er nooit eerder in al die jaren incidenten zouden geweest tussen uw vader en zijn broer over deze gronden en ze geen contact met elkaar hadden, totdat plots vier à vijf jaar geleden deze gronden worden afgenomen door zijn broer, is weinig geloofwaardig. Voordien zou uw oom wel eens discussie of een kleine ruzie met uw vader gehad hebben, maar nooit eerder zou hij getracht hebben de gronden af te nemen van uw vader. Gevraagd waarom uw oom plots op dat moment besliste om de gronden af te nemen, geeft u aan de echte reden niet te kennen. U gokt dat hij dit onderling met zijn zonen zou besproken hebben en dan plots de gronden zou afgenomen hebben (CGVS, p. 10). Deze argumentatie kan het CGVS echter niet overtuigen daar dit louter speculaties zijn van uw kant. Nogmaals gevraagd tijdens het persoonlijk onderhoud waarom uw oom plots vier à vijf jaar geleden besliste om de gronden af te nemen terwijl hij reeds lang daarvoor al bij de taliban zou gezeten hebben, beaamt u opnieuw niet te weten waarom hij het niet eerder zou gedaan hebben. U geeft als mogelijke reden dat zijn zonen toen nog niet oud genoeg geweest zouden zijn. Op het moment dat zij groot genoeg zouden geweest zijn, zouden ze zich machtiger gevoeld hebben en pas iets ondernomen zouden hebben (CGVS, p. 18). Echter zou uw oom voor zover u weet altijd al actief geweest zijn voor de taliban. Meer nog: hij was zelfs een prominent lid binnen de groepering en kwam altijd met vijf à zes personen naar het dorp (CGVS, p. 11). Dat hij dan pas de gronden van uw vader in beslag zou genomen hebben toen zijn zonen oud genoeg waren en machtiger zou geweest zijn terwijl hij zelf reeds een zekere positie zou gehad hebben binnen de taliban is niet overtuigend. Andermaal gevraagd of het dan vóór dit incident waarbij uw oom de gronden zou hebben afgenomen enkel bleef bij ruzie tussen uw vader en uw oom maar er nooit een ander incident plaatsvond, claimt u dat er vroeger geen probleem zou geweest zijn (CGVS, p. 11).

Verder zou uw vader dit beweerde grondconflict hebben trachten op te lossen door tweemaal langs te gaan bij zijn broer, maar zou hij geslagen zijn en gezegd geweest zijn niet meer terug te komen voor de gronden. Hij zou de eerste keer bij uw oom zijn langsgegaan één à anderhalf jaar nadat de gronden zouden zijn afgenomen. Gevraagd waarom uw vader zo lang zou gewacht hebben vooraleer hij zijn gronden zou zijn gaan terug claimen, stelt u dat uw vader dacht dat zijn broer hem de gronden na een tijdje wel vanzelf zou teruggeven maar omdat ze bij de taliban zaten zouden ze dit niet gedaan hebben en was uw vader genoodzaakt om deze gronden zelf te gaan terugvragen (CGVS, p. 18). Uw bewering dat uw vader zo lang zou wachten om zijn gronden terug te eisen omdat hij dacht dat zijn gronden vanzelf zouden teruggegeven worden, is onzinnig. U stelt namelijk zelf dat uw oom zou gezegd hebben dat jullie

de gronden niet meer mochten gebruiken omdat jullie er rijk van konden worden. Hij zou jullie vanaf dat moment zelfs verboden hebben op de gronden te komen of er iets op te kweken (CGVS, p. 10-11). Bovendien zouden jullie altijd al geweten hebben dat uw oom en zijn zonen bij de taliban zaten, uw oom zou zelfs een vooraanstaand en machtig lid van de taliban in uw regio geweest zijn en iedereen in het district Khogyani zou over hem op de hoogte geweest zijn. Als hij naar het dorp kwam, kwam hij met vijf à zes mensen en was hij een soort van leider (CGVS, p. 11 en 13). Dat uw vader dan zou gedacht hebben dat uw oom zomaar deze gronden zou teruggeven is ongrijpbaar.

De moord op uw vader zou plaatsgevonden hebben in de maand ramadan, de dag voor het Suikerfeest in 2019, zijnde 3 juni 2019. De volgende dag zou de begrafenis hebben plaatsgevonden en twee weken later zou u vertrokken zijn uit Afghanistan, dus in de zomer van 2019 (Vragenlijst, vraag 5 en CGVS, p. 3 en 17). Dit stemt echter niet overeen met hetgeen u eerder tijdens het persoonlijk onderhoud vermeldde, namelijk dat u op het einde van de winter van het jaar 2019 uit Afghanistan vertrokken zou zijn (CGVS, p. 6). Afgaand op uw verklaringen, zou dit willen zeggen dat er niet twee weken maar verschillende maanden tussen de moord op uw vader en uw vertrek uit Afghanistan zouden zitten.

Nadat ze uw vader zouden vermoord hebben, zouden jullie klacht zijn gaan neerleggen bij het politiehoofdkwartier in het districtshuis en zouden daar met een zekere A.B. gesproken hebben, die jullie gezegd zou hebben dat hij niet kon helpen (CGVS, p. 21). Het is eerder eigenaardig dat jullie klacht inzake uw oom M. niet serieus zou genomen worden en jullie niet geholpen zouden kunnen worden terwijl voordien, namelijk twee jaar voor uw vertrek, reeds een aanval door de overheid op het huis van uw oom zou hebben plaatsgevonden waarbij ze uw oom zouden hebben willen arresteren. Dit voorval zou zich afgespeeld hebben tijdens een nachtoperatie waarbij helikopters op zijn dak zouden zijn geland. De overheid zou overal spionnen gehad hebben en op de hoogte geweest zijn van uw oom en zijn zonen (CGVS, p. 12-13). Dat u eerst claimt dat uw oom een gezochte man en een specifiek doelwit zou geweest zijn van een operatie door de overheid, maar dan stelt dat de politie niets zou kunnen doen aan jullie klacht tegen deze oom, is ongeloofwaardig.

Het geheel van bovenstaande elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Bijgevolg kan in uw hoofd niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging. De door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. Uw taskara, de taskara's van uw twee jongere broers en zussen en het schoolrapport van uw broer vormen immers slechts een indicatie van uw en hun identiteit. De twee foto's van uzelf met wapen in uw dorp bieden verder geen toegevoegde waarde aan uw vluchtmotieven en kunnen geen ander licht werpen op de bevindingen van het CGVS.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.*

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te

houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden,

door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor

de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontczgd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door

het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.2. Verzoeker vangt de uiteenzetting van zijn middel aan met een algemene inhoudelijke toelichting bij enkele van de door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen en gaat vervolgens in op de motivering van de bestreden beslissing over de asielaanvraag.

2.1.3. Wat zijn identiteit betreft, werpt verzoeker vooreerst op dat, aangaande de vermelding van “student” op zijn taskara, de verwerende partij zijn verklaringen hieromtrent niet naar waarde inschat. Het opmaken van een taskara gebeurt immers als volgt: de aanvrager presenteert zich aan een bediende in een districtshuis, die de taskara opmaakt op basis van zijn eigen waarnemingen en inschattingen. De bediende vroeg verzoeker nooit naar zijn werk. Hij zag hem en ging er, wegens de leeftijd die hij schatte, van uit dat hij student was. Verzoeker stelt echter nooit naar school te zijn geweest en analfabeet te zijn. Op het moment van ontvangst van de taskara merkte hij aldus niet op dat er op zijn taskara verkeerdelijk “student” genoteerd stond.

Bovendien, zo stelt verzoeker, gaf hij reeds tijdens zijn persoonlijk onderhoud toe dat hij in Griekenland valse verklaringen aflegde, omdat hij dacht zo te kunnen vermijden in dat land te moeten blijven. Hij ziet in dat hij naar slecht advies van zijn smokkelaar luisterde. Hij was er bovendien niet van op de hoogte dat hij in Griekenland een verzoek om internationale bescherming indiende. Hij dacht dat hij enkel zijn vingerafdrukken gegeven had. Hij betoogt verder dat de beslissing om zich niet te vestigen in landen waar hij nog steeds voor zijn leven vreesde, te weten Griekenland, Servië en Bosnië, geen afbreuk doet aan de realiteit van de redenen voor zijn vertrek uit Afghanistan.

2.1.4. Wat zijn problemen met de taliban betreft, werpt verzoeker ten eerste op dat het grondconflict tussen zijn vader en diens broer, zijn oom, niet los van de heropkomst van de taliban kan worden gezien. Dertien jaar geleden werd de taliban machtiger dan ooit in verzoekers regio. Zijn ooms begonnen zijn vader meer en meer onder druk te zetten om zijn zonen bij de taliban te laten voegen. Zijn vader bleef weigeren, wilde niets te maken hebben met de taliban en dit was, voor zover verzoeker het zich herinnert, altijd zo geweest. Op een gegeven moment was de taliban echter zodanig machtig dat verzoekers oom genoeg zelfvertrouwen had om de velden van zijn vader af te nemen. Verzoeker stelt dat hij onmogelijk kan weten wat voor zijn oom en zijn zonen de doorslaggevende reden was om over te gaan tot het afnemen van de velden. Hij ziet niet in hoe hij met zekerheid kan antwoorden op vragen naar de motieven van het handelen van een derde persoon. De verwerende partij liet volgens hem na om zijn verklaringen in de door hem geschetste context te plaatsen. De taliban werden machtiger en machtiger in zijn regio, waardoor zijn oom een signaal wilde sturen naar zijn vader. Dit is volgens verzoeker wat er gebeurt indien een persoon zich tegen de taliban blijft afzetten.

Waar de verwerende partij verder stelt dat het ongerijmd is dat verzoekers vader er van uit ging dat de oom de gronden op een gegeven moment zou teruggeven, verliest zij luidens het verzoekschrift volledig uit het oog dat de oom een talib is, die in de schuilplaats van de taliban verbleef en nauwelijks thuis was. Zijn vader kon aldus niet zomaar even langsgaan. Wanneer hij wist dat hij aanwezig was in het dorp, ging hij bij de oom langs om te proberen het geschil uit te klaren. Bovendien was geen van beide families financieel afhankelijk van de gronden en was het voor verzoekers vader geen prioriteit om ze terug te krijgen en hij dacht dat zijn broer ze op een gegeven moment wel zou teruggeven. Het ging de oom immers nooit om de velden maar eerder om een teken van machtsvertoon. Waar het hem echt om ging was de houding van verzoekers vader tegenover de taliban en zijn weigering om zijn zonen bij de taliban te laten aansluiten. Al die tijd werden de gronden niet gebruikt en lagen ze te verloederen.

Wat de situering in de tijd betreft van het moment waarop verzoeker Afghanistan verliet, wenst hij te verduidelijken dat hij wel degelijk twee weken na de dood van zijn vader vertrok en dat het wel degelijk warm was toen hij het land verliet. De notities van het persoonlijk onderhoud blijken bovendien minstens verwarrend. Hij spreekt er voornamelijk over de zaai- en oogstperiodes van tarwe (p. 6). Echter werkte hij

zelf als mecanici en dus niet op de velden. Het is volgens hem aldus goed mogelijk dat hij zich vergist over in welk seizoen tarwe gezaaid en geoogt wordt.

Voorts haalt verzoeker aan dat waar de verwerende partij stelt dat hij verklaarde dat zijn familie na de dood van zijn vader klacht ging neerleggen bij de politie, dit een vergissing betreft. Het was zijn vader die vóór zijn dood klacht ging neerleggen tegen zijn broer. Verzoeker stelt dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud spreekt van "wij" (p. 21), maar dat hij hiermee zijn vader bedoelt, als hoofd van de familie. De politie liet weten dat ze niet tot hun regio konden komen, aangezien de taliban er te machtig waren. Het is dus niet zo, zo haalt verzoeker aan, dat de politie hun klacht niet serieus nam maar ze lieten weten dat ze niet naar die regio konden of niet durfden komen. De situatie in Nangarhar was altijd volatiel. Dat de Afghaanse overheid twee jaar vóór zijn vertrek wel een aanval uitvoerde in de regio wil niets zeggen. Dit betekent enkel en alleen dat de overheid er twee jaar voordien de bovenhand had.

Verzoeker besluit dat duidelijk blijkt dat de verwerende partij naliet om zijn verklaringen en de aannemelijkheid van de ingeroepen problemen te beoordelen in het licht van de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar op het moment van zijn vertrek.

Tot slot werpt hij op dat het gegeven dat zijn broer intussen eveneens het land verliet nogmaals een indicatie is dat de problemen van zijn familie wel degelijk reëel zijn.

2.1.5. Vervolgens gaat verzoeker in op zijn situatie als 'verwesterde Afghaan' na de machtsovername door de taliban. *In casu* liet de verwerende partij volgens verzoeker na om zijn situatie na de machtsovername door de taliban grondig te analyseren, wat indruist tegen hetgeen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) werd bepaald in arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 (stuk 3 bij het verzoekschrift). Nansen publiceerde in oktober 2021 haar onderzoek naar de specifieke situatie van Afghaanse mannen die een volgend verzoek indienden na de machtsovername door de taliban. In haar onderzoek raadpleegde Nansen verscheidene bronnen die allemaal hetzelfde bevestigen, namelijk de reeds zorgwekkende veiligheidssituatie in Afghanistan blijkt enkel te verslechteren en het aantal burgerslachtoffers blijft zeer hoog (stuk 4 bij het verzoekschrift, p. 7-9). In tegenstelling tot de situatie vóór de machtsovername, blijkt bovendien dat er geen veilige gebieden meer zijn die als intern vluchtalternatief beschouwd zouden kunnen worden (stuk 4, p. 10). Dit wordt bevestigd door het UNHCR in haar adviesnota van februari 2022 (stuk 5 bij het verzoekschrift, p. 3). De bestreden beslissing druist volgens verzoeker dan ook in tegen het advies van het UNHCR (stuk 14 bij het verzoekschrift).

Voor 'verwesterde' Afghanen (d.w.z. Afghanen die sinds enige tijd in het Westen verblijven) is de situatie bovendien zeer gevaarlijk geworden. Ook de UN High Commissioner for Refugees (UNHCR) bevestigt dat de huidige situatie ook belangrijke implicaties kan hebben voor personen die reeds vóór de machtsovername een negatieve beslissing kregen (stuk 4, p. 10-11). Bovendien blijkt uit eerder onderzoek dat het niet zo eenvoudig is voor terugkerende Afghanen om hun verblijf in het Westen en de blijvende impact ervan verborgen te houden (stuk 15 bij het verzoekschrift, p. 6). Verwestern staat, volgens de taliban en ook de Afghaanse samenleving, gelijk aan afvalligheid en gedrag dat indruist tegen de aanvaarde waarden en normen (stuk 15, p. 6-7). Afghanen die na een lang verblijf in het Westen gedwongen zouden worden om terug te keren, zullen te maken krijgen met daden van vervolging uitgaande van verschillende actoren (stuk 4, p. 15-16). Nansen staft deze bevinding met voorbeelden van Afghanen die terugkeerden na een verblijf in o.a. Australië, Duitsland en Noorwegen en die na terugkeer vermoord of mishandeld werden (stuk 4, p. 16). Bovendien lopen terugkeerders eveneens het risico om afgeperst en/of ontvoerd te worden door de taliban, doordat ze vermoeden dat aanzienlijke rijkdommen verworven werden in het Westen (stuk 4, pp. 17). Tenslotte kennen terugkeerders ook een reële vrees tegenover hun gemeenschap (stuk 4, p. 18-19).

Verzoeker stelt voorts dat het belangrijk is een onderscheid te maken tussen daadwerkelijke en gepercipieerde verwestering. Wat betreft, enerzijds, gepercipieerde verwestering, wijst verzoeker op arrest nr. 228 224 van de Raad van 30 oktober 2019 en naar het onderzoek van Nansen dat bovendien arresten van de Raad die in deze lijn oordeelden verzamelt (stuk 4, p. 22-23). Wat betreft, anderzijds, daadwerkelijke bekering, verwijst verzoeker naar een EASO-rapport uit 2017.

Ten slotte zijn terugkerende 'verwesterde' Afghanen op zichzelf een specifieke sociale groep. Zij die tot deze groep behoren, lopen niet alleen het risico op vervolging door de taliban, maar ook door de Afghaanse gemeenschap (stuk 4, p. 26-29). Ook OSAR bevestigt dat terugkeerders gestigmatiseerd worden in de samenleving (stuk 15, p. 8). Uit verschillend onderzoek blijkt dat de overgrote meerderheid van de terugkeerders te maken krijgt met geweld, omwille van hun verblijf in Europa (stuk 15, p. 8-9). De

actoren van dit geweld variëren van familieleden tot buren en andere leden van de gemeenschap (stuk 15, p. 10-12), maar ook de taliban. Er kan van terugkeerders niet verwacht worden dat ze “het spel meespelen” en zich opnieuw aan de regels houden om zo vervolging te vermijden. Dit zou immers ingaan tegen het beginsel dat vluchtelingen niet mogen gedwongen worden om ontwijkende maatregelen te nemen (stuk 4, p. 29). De conclusie van het onderzoek van Nansen is dan ook:

“NANSEN concludeert dat Afghanen die zich identificeren met westerse waarden het doelwit kunnen zijn van opstandelingengroepen, omdat zij kunnen worden gezien als onislamitisch, proregeringsgezinnd of als spionnen. De daden waaraan personen die onder dit profiel vallen kunnen worden blootgesteld, kunnen neerkomen op vervolging (bijvoorbeeld geweld door familieleden, conservatieve elementen in de samenleving en opstandelingen). Nu de Taliban de macht heeft overgenomen in Afghanistan, is het risico op vervolging zowel in de plattelandsgebieden als in de steden nog groter, gelet op hun strikte interpretatie van de sharia.

Een ‘verwesterde’ Afghaanse onderdaan die aldus voor langere tijd in het buitenland verblijft, loopt een zeer groot risico te worden vervolgd in de zin van het VN- Vluchtelingenverdrag. De cumulatie van de verschillende vervolgingsgronden leidt ertoe dat zij moet worden erkend als vluchteling in de zin van het VN-Vluchtelingenverdrag.” (stuk 4, p. 30).

Ook al beloofden de taliban dat ze terugkeerders niet zouden afstraffen, de ervaring leert volgens verzoeker dat aan deze woorden weinig vertrouwen gehecht kan worden. Enkele voorbeelden van beloftes die niet werden gehouden zijn luidens het verzoekschrift te vinden in het rapport van de United Nations High Commissioner for Human Rights betreffende de mensenrechtensituatie in Afghanistan, dat werd gepubliceerd op 8 februari 2022 (stuk 6 bij het verzoekschrift). Ook Human Rights Watch en WeWorld publiceerden een rapport waarin ze de situatie voor vrouwen en meisjes in Afghanistan onder talibanbewind analyseren. Het is volgens verzoeker aldus zeer duidelijk dat de taliban de beloftes voor een “humaner beleid” niet nakomen. Dit geldt wat betreft Hazara’s en vrouwen en meisjes, en er moet volgens verzoeker aldus, naar analogie, vanuit worden gegaan dat hetzelfde geldt voor verwesterde Afghanen die gedwongen moeten terugkeren, dit in tegenstelling tot de conclusie van de verwerende partij. EASO, ten slotte, bevestigt dat de situatie verschilt per regio, en stelt bovendien vast dat blijkt dat de regels verstrengen in de regio’s waar de taliban aan invloed winnen. Verzoeker, zich baserend op alle informatie die hierboven verzameld werd, sluit zich aan bij de conclusie die door Nansen werd getrokken wat betreft de situatie voor Afghanen die na een lang verblijf in het buitenland terug naar Afghanistan keren (stuk 4, p. 47).

De verwerende partij besluit in de bestreden beslissing (p. 8) dat uit de beschikbare informatie niet blijkt dat in het algemeen gesteld kan worden dat personen die terugkeren uit het Westen risico lopen op vervolging. Echter verwijst de verwerende partij slechts naar één rapport (dat bovendien NIET uitsluit dat verwesterde Afghanen het risico lopen op vervolging) en gaat zij volgens verzoeker geheel voorbij aan al het onderzoek dat hierover werd gevoerd. De verwerende partij ging aldus over tot een gedeeltelijke lezing van het betreffende EUAA-rapport, en liet na andere beschikbare informatie te consulteren. Wat betreft haar stelling dat stigmatisering of uitstoting slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging beschouwd kunnen worden, dient erop gewezen te worden dat het vaste rechtsspraak is van de Raad dat in Afghanistan banden met familie en de gemeenschap cruciaal zijn voor het leven aldaar. Wat betreft de overige elementen die de verwerende partij aanhaalt om te besluiten dat verwesterde Afghanen bij terugkeer geen gegronde vrees voor vervolging kennen, dient te worden gesteld dat het onduidelijk is waar zij haar informatie vandaan haalt, en dat de conclusies die zij trekt indruisen tegen wat in de hierboven aangehaalde onderzoeken wordt besloten.

Verzoeker werpt tot slot op dat hij intussen een heel andere kledingstijl heeft, geen lange baard heeft, in zijn vrije tijd graag naar muziek luistert, intussen ook Frans en Engels heeft geleerd, en dat zijn reis naar en verblijf van meer dan een jaar in België dan ook een duidelijke impact op hem nalaten. Bovendien spendeerde hij jaren in België die cruciaal waren voor zijn vorming, van kind tot jongeman. Hij leerde zelfstandig te zijn en voor zichzelf beslissingen te nemen, wat in Afghanistan onmogelijk is. Hij acht het onmogelijk om zich te re-integreren in de hiërarchische Afghaanse samenleving. Zijn vrees om als verwesterd te worden gepercipieerd is dan ook reëel en niet louter hypothetisch.

2.1.6. In een volgend middelonderdeel gaat verzoeker in op de subsidiaire bescherming. In februari 2022 publiceerde het UNHCR geactualiseerde richtlijnen met betrekking tot de beschermingsnoden van Afghanen. Daarin stellen ze duidelijk dat het vooralsnog te vroeg is om beslissingen te nemen, zij het over de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming. Als reden hiervoor geeft zij aan dat er op heden een manifest gebrek is aan voldoende informatie om een oordeel te kunnen vellen. Ook EUAA

publiceerde in april een nieuw rapport over Afghanistan, waarin ze onder andere de veiligheidssituatie bespreken, evenals de socio-economische situatie sinds de machtsovername. Zoals de verwerende partij stelt in de bestreden beslissing, concludeert ook EUAA dat het niveau van willekeurig geweld daalde sinds 15 augustus 2021. Bovendien stellen zowel het UNHCR als EUAA vast dat er op dit moment slechts beperkte informatie beschikbaar is. De onderzoeksdienst van de verwerende partij, CEDOCA, komt tot een andere conclusie. Nansen vergeleek de rapporten van internationale organisaties UNHCR en EUAA met de COI-focus die op de website van het commissariaat-generaal terug te vinden is (stuk 18). Verzoeker stelt tot zijn verbazing vast dat de verwerende partij met geen woord rept over de geactualiseerde richtlijnen van het UNHCR. Dit is uiterst merkwaardig, aangezien het UNHCR een van de belangrijkste bronnen van het commissariaat-generaal was vóór de machtsovername door de taliban. Daarenboven heeft het advies van het UNHCR een significante bewijswaarde, minstens zou het dit moeten hebben (stuk 18, p. 21). De verwerende partij kan aldus niet zomaar het advies van het UNHCR naast zich neerleggen. Indien zij dit toch wil doen, moet zij met nauwkeurige en actuele informatie uit verschillende soorten bronnen aantonen waarom zij een andere mening toegedaan is, *quod non*. Ook '11.11.11' hekelt de negatieve beslissingen die door de verwerende partij werden genomen ten aanzien van Afghaanse verzoekers om internationale bescherming, tegen het advies van het UNHCR in (stuk 19 bij het verzoekschrift, p. 8-9). Daar komt nog bij dat in de bestreden beslissing gesteld wordt dat verzoeker naliel om aan te tonen dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op zijn individuele situatie in Afghanistan. Deze verwachting is echter niet in overeenstemming met de medewerkingsplicht van het commissariaat-generaal. Vluchtelingenwerk Vlaanderen analyseerde dit punt reeds zeer nauwkeurig (stuk 17 bij het verzoekschrift, p. 1-3).

De bestreden beslissing moet bijgevolg minstens vernietigd worden om een volledige en correcte analyse te maken van de geloofwaardigheid van de herkomst van verzoeker.

2.1.7. Wat de toepassing van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst verzoeker vooreerst opnieuw naar arrest nr. 270 813 van de Raad van 31 maart 2022, en stelt hij dat op dit moment vooralsnog niet kan worden uitgesloten dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend te wijten is aan gedragingen van de taliban. Het komt er volgens verzoeker dus voor hem op aan om aan te tonen dat de humanitaire crisis in Afghanistan overwegend te wijten is aan de handelingen van de taliban, en dat de situatie aldus onder artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt. Wat dit betreft, blijkt uit de interactieve dialoog betreffende het rapport over Afghanistan van de Hoge Commissaris dat door de machtsovername wel degelijk de situatie aanzienlijk verslechterde (stuk 7), wat ook wordt bevestigd door de organisatie World Food Programme in haar vooruitzichten voor februari tot en met mei 2022 en door de Wereldbank (stuk 11 bij het verzoekschrift). Zoals ook door de Raad werd aangehaald in voormeld arrest nr. 270 813 staat een aantal zaken het verzamelen van volledige informatie over de mensenrechtensituatie in verschillende delen van het land in de weg, waardoor het op het moment van neerleggen van het verzoekschrift vooralsnog onmogelijk is om te besluiten dat een persoon afkomstig uit Afghanistan *niet* als vluchteling erkend kan worden (stuk 5, p. 4-5). Dat de situatie schrijnend en uitermate ernstig is, blijkt eens te meer uit de oproep van de UN Emergency Relief Coordinator Martin Griffiths.

Vervolgens analyseert verzoeker de toegang voor Afghanen tot verschillende basisvoorzieningen (m.n. gezondheidszorg, voedsel en water), net zoals de huidige staat van werkgelegenheid/werkloosheid, waarna een analyse van de humanitaire situatie volgt.

Volgens de informatie die werd verzameld in het Nansen Profiel, werd sinds de taliban de macht overnamen in Afghanistan de toegang tot gezondheidszorg sterk beperkt. Zo blijkt bijvoorbeeld dat alle maatregelen die werden genomen om de verspreiding van het Covid-19 virus in te dijken, zijn weggefallen. Volgens de WHO en eveneens bevestigd door de United Nations Office for the Coordination of Humanitarian Affairs (OCHA): "*Only 17% of all Sehatmandi health facilities are now fully functional. This breakdown in health services is having a rippling effect on the availability of basic and essential health care, as well as on emergency response, polio eradication, and COVID-19 vaccination efforts.(...)*" (stuk 4, p. 38). France 24 meldde op 8 november 2021 dat in sommige delen van het land de gezondheidsvoorzieningen gesloten bleken en dat (zelfs) in de hoofdstad Kabul ziekenhuizen het zonder elektriciteit of water moeten stellen. Dit als resultaat van de humanitaire crisis na de machtsovername door de taliban en de opschorting van internationale hulp (stuk 12). Deze verontrustende vaststellingen werden tevens door verschillende andere nieuwsplatformen bevestigd.

Ook wat betreft voedselvoorziening zijn er grote problemen. Volgens verschillende rapporten bevindt op dit moment de helft van de bevolking zich in hongersnood. De situatie is dermate schrijnend, dat ouders

soms geen andere uitweg zien dan een van hun kinderen te verkopen, om zo de anderen te kunnen voeden. Verzoeker verwijst naar meerdere bronnen (o.a. stukken 8 en 11 bij het verzoekschrift), die aangeven dat de bevolking van Afghanistan te kampen heeft met aanhoudende voedselonzekerheid en ondervoedingscrisis, hoge kindersterfte en dat nauwelijks beterschap op te merken is. Daar komt nog bij dat het land op het moment van neerleggen van het verzoekschrift getroffen wordt door uitzonderlijke regenval, waarbij Nangarhar een van de zwaarst getroffen provincies is. Het huis van verzoekers familie werd volledig verwoest door de hevige regenval.

In verband met watervoorziening voert verzoeker aan dat het onderzoek van de UK Home Office licht werpt op de schrijnende situatie in Afghanistan wat betreft toegang tot (proper) water en andere sanitaire faciliteiten (stuk 11, p. 21-22) en de enorme, desastreuze, impact van de machtsovername op de toegang van de Afghaanse bevolking tot schoon water bevestigt.

De machtsovername door de taliban had bovendien ook een significante impact op de werkgelegenheidsgraad (stuk 11, p. 13-14).

Betreffende de humanitaire situatie haalt verzoeker aan dat UK Home Office zich pessimistisch uitlaat (stuk 11, p. 16). Nansen waarschuwt bovendien voor mensenrechtenschendingen in de gebieden waar het geweld afnam, naar analogie met Somalië in de door Al-Shabaab gecontroleerde gebieden en het door de taliban gecontroleerde Afghanistan (in het licht van het arrest *Sufi en Elmi* van het Europees Hof van de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM)) (stuk 4, p. 40 en 44-45). Zeer recent publiceerde '11.11.11' een rapport waarin ze de humanitaire situatie in Afghanistan, evenals de situatie voor Afghanen in Turkije analyseren (stuk 19). Op 21 juni 2022 kreeg Afghanistan te maken met een uitzonderlijk zware aardbeving en de taliban bleken niet in staat om de Afghaanse bevolking na deze verschrikkelijke ramp te helpen. Op 5 september 2022 vond opnieuw een hevige aardbeving plaats in de provincie Nangarhar.

De machtsovername door de taliban zorgde voor een abrupt einde aan de buitenlandse hulp die in Afghanistan geboden werd, wat leidde tot de verschrikkelijke toestand hierboven beschreven. Opvallend is echter dat alle beschikbare informatie, vanaf augustus 2021 tot en met begin april 2022, hetzelfde stelt. Daaruit volgt dat de taliban ofwel niet in staat zijn, ofwel onwillig zijn, om maatregelen te treffen om de economische en humanitaire crisis aan te pakken. Dit is niet slechts een vermoeden, maar blijkt ook uit de verklaringen van de taliban Minister voor Buitenlandse zaken op het Antalya Diplomacy Forum in Turkije van maart 2022.

Verzoeker besluit dat de verzamelde informatie aantoont dat de humanitaire crisis in Afghanistan overwegend te wijten is aan de handelingen van de taliban, en dat de situatie aldus onder artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, waardoor aan hem de subsidiaire beschermingsstatus toegekend moet worden.

2.1.8. Ook voor wat de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst verzoeker naar arrest nr. 270 813 van de Raad van 31 maart 2022. In eerste instantie besliste de Raad dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat sinds de machtsovername van de taliban het conflict-gerelateerde geweld en het aantal burgerslachtoffers sterk afnam, waardoor er geen sprake meer is van *“een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon”* (stuk 3, punt 4.4.17). Een belangrijke precisering is volgens verzoeker echter dat de veranderingen in de situatie in Afghanistan nog zeer recent zijn en dat de situatie aldaar onstabiel blijft. Alle landeninformatie waarnaar in het arrest wordt verwezen maakt bovendien gewag van de moeilijkheden wat betreft het bekomen van informatie in het land op dit moment. Bovendien wijst verzoeker op het volgende:

“4.4.17 In het licht van deze informatie laat de verwerende partij na te verduidelijken welke factoren in periode van 31 augustus 2021 tot 8 december 2021 doorslaggevend geweest zijn in haar oordeel dat situatie voldoende gestabiliseerd is om een prospectieve beoordeling te kunnen maken in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dit klemmt des te meer nu in het EASO COI Afghanistan rapport van januari 2022 sterk de nadruk wordt gelegd op de beperkingen om betrouwbare en actuele informatie te bekomen, onder meer omdat veel bronnen zijn weggefallen (p.8-11). De Raad is dan ook niet overtuigd dat er heden voldoende nauwkeurige en actuele informatie voorligt over de algemene situatie in Afghanistan om met voldoende zekerheid tot een gedegen beoordeling te kunnen komen in het licht van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt.67).”

Deze bedenking is volgens verzoeker inderdaad ook in het onderhavige geval zeer pertinent, daar de verwerende partij, net zoals het geval was in de beslissing die met het arrest van 31 maart 2022 werd geannuleerd, evenmin informatie neerlegt die dateert van na december 2021.

In verband met de informatie met betrekking tot het geweld in Afghanistan haalt verzoeker aan dat het niet zo is dat het geweld volledig verdween of dat er geen burgerslachtoffers meer vielen sinds de machtsovername. Sterker nog, volgens een nieuwsbericht dat verscheen in *Hasth e Subh Daily*, vonden begin april nog luchtaanvallen plaats in de Helmand provincie. Het doelwit was een taliban-wapendepot (stuk 16 bij het verzoekschrift). Bovendien blijkt dat ISKP sinds de overname het aantal aanslagen opdreef en dat de organisatie plots in meer provincies aanwezig is (stuk 13, p. 12-13). Vooral in Jalalabad bleek het IS-geweld torenhoog (stuk 3, p. 15). Het EASO-rapport, dat door de verwerende partij slechts gedeeltelijk gelezen werd, bevestigt deze zorgwekkende trend. EASO waarschuwt bovendien voor potentiële banden met Al-Qaeda. De situatie blijft aldus extreem onzeker en volatiel. Het rapport van de UK Home Office poogt vervolgens om een zo volledig mogelijk overzicht te geven van de veiligheidsincidenten die nog plaatsvonden en het aantal burgerslachtoffers dat daarbij viel. Een aantal organisaties publiceert deze informatie ook niet langer, en zij die het nog wel doen ondervinden dat deze taak steeds moeilijker wordt (stuk 13, p. 18-25). Ook ASYLOS en EASO publiceerden in hun laatste *updates* (respectievelijk van 6 april 2022 en januari 2022) een overzicht van veiligheidsincidenten. Het is duidelijk dat de taliban vooralsnog niet slagen in hun opdracht die bestaat uit het voorzien van veiligheid en zekerheid aan haar bevolking. De UK Home Office publiceerde in april nog een *update* betreffende de veiligheidssituatie in Afghanistan. Het is volgens verzoeker zorgwekkend dat er de laatste tijd opnieuw berichten in de media verschijnen waaruit blijkt dat het geweld toch weer toeneemt in het land. In april van dit jaar publiceerde ACLED een rapport waarin zij een grim beeld schetst van de actuele veiligheidssituatie. De provincie Nangarhar, waaruit verzoeker afkomstig is, blijkt nog steeds regelmatig het toneel van aanslagen te zijn. Berichten van geweld blijken eerder de regel dan de uitzondering te zijn. De twee meest recente "*Weekly Regional Overviews*" op de website van ACLED berichtten immers nog steeds over zeer veel gewelddadige incidenten in Afghanistan, en in Nangarhar in het bijzonder. Bovendien blijkt uit de informatie, verzameld door de onderzoeksdienst van het commissariaat-generaal, zelf dat het district Khogyani, van waar verzoeker afkomstig is, één van de drie districten is waarin de meeste gewelddadige incidenten plaatsvonden. Volgens International Crisis Group stuurde het talibanregime hoge aantallen strijders naar de provincie Nangarhar om het hoofd te kunnen bieden aan o.a. de ISPK-dreiging, hetgeen bevestigt dat de spanning er te snijden is.

Wat betreft het bewind van de taliban, stelt Nansen in haar onderzoek (stuk 4, p. 32): "*Hoewel de Taliban vrede en stabiliteit beloven, worden deze beloften met veel scepsis onthaald. Er is immers geen enkele garantie dat de taliban niet zal terugkeren naar het eerdere schrikbewind.*" In La Libre verscheen op 23 maart 2022 een opiniestuk dat pijnlijk duidelijk maakt hoe het aanvoelt om te moeten leven onder talibanbewind, en hoe beslissingen die aan Afghanen de beschermingsstatus weigeren dan ook moeilijk te begrijpen zijn. Uit de informatie die op dit moment beschikbaar is, blijkt daarenboven dat het bewind dat in de praktijk gevoerd wordt, strenger is dan de taliban-top in de hoofdstad oorspronkelijk verkondigde (stuk 4, p. 33). In diezelfde lijn besluit ook de UK Home Office in haar laatste rapport (stuk 10, p. 24-25). Vlak na de machtsovername werden meteen verschillende grove mensenrechtenschending vastgesteld (stuk 4, p. 33-35). Daar komt nog bij dat een leven onder talibanbewind *an sich* risico's met zich mee brengt (stuk 4, p. 35-38). In Nangarhar waren bovendien begin dit jaar de levenloze lichamen van meer dan 100 mannen gevonden die werden verdacht banden te onderhouden met andere groeperingen.

Verzoeker stelt, in verband met zijn persoonlijke omstandigheden, dat *in casu* niet wordt bestreden dat hij een jonge man is, die nu al ruime tijd in Europa verblijft, wat "*persoonlijke omstandigheden*" inhouden die het risico om slachtoffer te worden van ernstige schade versterken.

Verzoeker besluit dat uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de situatie in Afghanistan 'op dit moment' wel degelijk "*een uitzonderlijke situatie [is] waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon*".

2.1.9. Ten slotte moet volgens verzoeker de rechtspraak van het EHRM worden geanalyseerd, met name drie arresten waarin het Hof verduidelijkt wanneer socio-economische omstandigheden de vereiste drempel van ernst bereiken om te kunnen besluiten dat er sprake is van onmenselijke behandeling, en dus van een schending van artikel 3 van het EVRM. Hij verwijst hiervoor naar de analyse van Vluchtelingenwerk Vlaanderen die deze rechtspraak van het EHRM samenvat (stuk 17, p. 4-6).

2.1.10. Op basis van hetgeen voorafgaat, vraagt verzoeker de Raad in hoofddeorde om hem het statuut van vluchteling toe te kennen en in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. Stukken

2.2.1. Ter staving van zijn betoog voegt verzoeker volgende stukken bij het voorliggende verzoekschrift:

- RvV 31 maart 2022, nr. 270 813 (stuk 3);
- Nansen, *"Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek"*, oktober 2021, met verwijzing naar de weblink (stuk 4);
- UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *"UNHCR Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan"*, februari 2022, met verwijzing naar de weblink (stuk 5);
- UNOCHA, *"Situation of human rights in Afghanistan, and technical assistance achievements in the field of human rights - Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights"*, 8 februari 2022, met verwijzing naar de weblink (stuk 6);
- OHCHR, *"Interactive dialogue on the High Commissioner's report on Afghanistan"*, 7 maart 2022, met verwijzing naar de weblink (stuk 7);
- World Food Programme (WFP), *"Our presence is hope': Call for US\$2.6bn as winter spells hunger for Afghanistan"*, 25 januari 2022, met verwijzing naar de weblink (stuk 8);
- United Nations, *"Statement by Dr Ramiz Alakbarov, Deputy Special Representative for the Secretary General, Resident Coordinator and Humanitarian Coordinator, on the Continued Food Insecurity and Malnutrition Crisis Facing People in Afghanistan"*, 15 maart 2022, met verwijzing naar de weblink (stuk 9);
- UK Home Office, *"Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban"*, februari 2022, met verwijzing naar de weblink (stuk 10);
- UK Home Office, *"Country Policy and Information Note Afghanistan: Humanitarian situation"*, februari 2022, met verwijzing naar de weblink (stuk 11);
- France 24, *"Afghanistan's health system on the brink as Taliban confront a difficult winter"*, 8 november 2021, met verwijzing naar de weblink (stuk 12);
- UK Home Office, *"Country Policy and Information Note Afghanistan: Security situation"*, februari 2022, met verwijzing naar de weblink (stuk 13);
- La Libre, *"Les Afghans aussi méritent notre aide"*, 23 maart 2022, met verwijzing naar de weblink (stuk 14);
- OSAR, *"Afghanistan: risques au retour liés à l'occidentalisation"*, 26 maart 2021, met verwijzing naar de weblink (stuk 15);
- Hasth-e-Subh Daily, *"U.S. Airstrike on a Weapons Depot Kills 30 Taliban Militants in Helmand Province"*, 8 april 2022, met verwijzing naar de weblink (stuk 16);
- Vluchtelingenwerk Vlaanderen, *"Afghanistan: Juridische analyse beslissingen CGVS"*, 25 april 2022, met verwijzing naar de weblink (stuk 17);
- Nansen Note 2 – 22, *"Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afghaanse dossier"*, 23 juni 2022, met verwijzing naar de weblink (stuk 18);
- 11.11.11 en UPINION, *"Between a Rock and a Hard Place: Afghan Migrants in Turkey One Year after the Fall of Kabul"*, 11 augustus 2022, met verwijzing naar de weblink (stuk 19).

2.2.2. De verwerende partij maakt, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, op 16 november 2022 aan de Raad een aanvullende nota over, waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, *"Afghanistan Security Situation"*, augustus 2022;
- COI Focus, *"Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022"*, 13 september 2022;
- COI Focus, *"Afghanistan, Veiligheidssituatie"*, 5 mei 2022;
- EASO, *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022;
- EUAA, *"Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city"*, augustus 2022;
- EASO *"Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City"*, augustus 2017;
- EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022;
- EUAA, *"Country Guidance: Afghanistan"*, april 2022.

Bij deze aanvullende nota wordt tevens volgend stuk gevoegd:

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker geeft niet aan welke bepaling van artikel 47 van het Handvest, dat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht behelst, specifiek door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Evenmin geeft hij concreet aan waaruit deze schending zou bestaan. Derhalve wordt de schending van dit artikel niet dienstig aangevoerd.

Evenmin werkt verzoeker uit welke van de bepalingen in artikel 48/5 door de verwerende partij zou(den) zijn geschonden. Voorts geeft hij niet concreet aan waaruit deze schending zou bestaan. Bijgevolg wordt ook deze schending niet op dienstige wijze aangevoerd.

2.3.5. De formele motiveringsplicht, onder meer voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en deels aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan de taliban. Hij stelt dat zijn vader in een grondconflict verwickeld lag met diens broer, die een prominent lid is van de taliban en wiens drie zonen talibanstrijders zijn. Zijn vader werd door de oudste zoon van zijn oom vermoord tijdens een derde discussie over de teruggave van de in beslag genomen gronden. Uit schrik eveneens vermoord te worden, verliet verzoeker zijn land van herkomst.

Blijkens de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal dat (i) de vaststelling dat verzoeker een taskara neerlegt waarvan de inhoud niet strookt met zijn verklaringen niet alleen afbreuk doet aan de bewijswaarde van dit document, maar ook aan zijn voorgehouden profiel van analfabeet en zijn algehele geloofwaardigheid op zich. Bovendien (ii) blijkt dat verzoeker eerder in Griekenland een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en dat het gegeven dat hij verschillende EU-landen doorkruiste zonder er bescherming aan te vragen en zelf stelt bewust een andere naam te hebben opgegeven in deze landen zodat hij niet zou teruggevonden worden, getuigt van een gedrag dat onverenigbaar is met zijn verklaarde dringende nood aan internationale bescherming. Wat de aangevoerde asielmotieven betreft (iii), oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker er niet in is geslaagd om te overtuigen van zijn problemen met de taliban, dat zijn verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die rechtstreeks aanleiding zouden gevormd hebben tot zijn vertrek uit Afghanistan weinig overtuigend zijn en dat dan ook geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas. Zo kan er (a) geen geloof worden gehecht aan het door verzoeker beweerde grondconflict met zijn oom, de broer van zijn vader, die in hetzelfde dorp zou gewoond hebben en een prominent lid van de taliban zou zijn. Verder (b) overtuigt de verschoning voor het stilzitten van zijn vader, namelijk dat hij dacht dat hij de gronden na een tijdje vanzelf zou terugkrijgen, niet. Voorts (c) is er een tegenstrijdigheid tussen verzoekers verklaringen voor wat betreft het verloop van tijd tussen de moord op zijn vader en het vertrek uit het land van herkomst. Vervolgens (d) is de bewering van verzoeker, die eerst claimt dat zijn oom een gezochte man en een specifiek doelwit zou geweest zijn van een operatie door de overheid, maar dan stelt dat de politie niets zou kunnen doen aan de klacht tegen deze oom, ongeloofwaardig. De door verzoeker neergelegde documenten (iv) kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

2.3.6.2. Verzoeker legt een kopie van zijn taskara neer (het origineel werd eerder getoond), waarin luidens de vertaling staat opgetekend dat hij op het moment van uitgifte (*i.e.* 19 mei 2018) student was (administratief dossier, map documenten, stuk 1). Vooreerst stelt de Raad vast dat uit de objectieve informatie gevoegd aan het administratief dossier (map landeninformatie, stuk 1) blijkt dat er sprake is van grootschalige corruptie en documentenfraude in Afghanistan en dat ook officiële documenten, zoals een taskara, op frauduleuze wijze kunnen worden bekomen of worden nagemaakt, waardoor aan deze (kopie van de) taskara hoe dan ook slechts een geringe bewijswaarde kan worden toegeschreven. Verder merkt de Raad op dat de vermelding "*student*" in de taskara geenszins strookt met verzoekers verklaringen doorheen de procedure om internationale bescherming. Zo verklaarde hij zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als bij het commissariaat-generaal dat hij in Afghanistan nooit naar school ging, analfabeet is en als mecanicien werkte (administratief dossier, verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 11 en 12 en notities persoonlijk onderhoud, p. 7, 11 en 23). Verzoeker werd hiermee geconfronteerd tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal en gaf een weinig overtuigende verklaring voor deze discrepantie. Zo opperde hij dat ze in Afghanistan in de taskara van jonge personen standaard ofwel student ofwel leger noteren, zelfs als de persoon in kwestie geen student is. Op de vraag waarom ze niet arbeider of mecanicien noteerden, wierp verzoeker op dat ze bijna nooit het beroep neerschrijven maar heel vaak gewoon "*student*" noteren, ook al is dit niet het geval. In het verzoekschrift komt verzoeker in wezen niet verder dan het volharden in zijn verklaringen, waarbij hij de gang van zaken van het opmaken van een taskara toelicht en de vermelding van "*student*" in zijn taskara toedicht aan de eigen waarnemingen en inschattingen van de bediende in het districtshuis. Verder volhardt hij in zijn bewering dat hij de taskara niet kan lezen daar hij ongeschoold is en dat hij aldus bij de ontvangst ervan niet op de hoogte was van de vermelding "*student*". Dat de taskara zou vermelden dat verzoeker student was omdat de bediende dit naar eigen inschatting zo bepaalde, zoals verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift, is slechts een blote bewering. Redelijkerwijze kan worden verwacht dat in de taskara bij

tewerkstelling niets of “geen” zou worden ingevuld indien verzoeker bij het opmaken ervan geen werkzaamheden had, dan wel dat de tewerkstelling zou worden vermeld als hij die wel had. Verzoeker slaagt er dan ook geenszins in te verschonen waarom zijn voorgelegde taskara vermeldt dat hij student is, terwijl hij zelf voorhoudt ongeschoold en mecanicien te zijn. Bij zijn bewering dat hij de taskara bij afgifte zelf niet kon lezen en de inhoud ervan nagaan, dient dan ook het nodige voorbehoud te worden geplaatst. Alleszins doet de vaststelling dat verzoeker een document neerlegt waarvan de inhoud niet strookt met zijn verklaringen niet alleen afbreuk aan de bewijswaarde van dit document, maar ook aan het door verzoeker voorgehouden profiel en diens algemene geloofwaardigheid op zich, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangehaald.

2.3.6.3. Wat de algemene geloofwaardigheid van verzoeker betreft, wordt in de bestreden beslissing bijkomend terdege aangehaald dat hij in Griekenland op 12 maart 2020 onder een andere familienaam een verzoek om internationale bescherming indiende en dat hij zonder het resultaat hiervan af te wachten doorreisde, via onder meer Bosnië en Servië, waar hij geen verzoek om internationale bescherming indiende en onder een andere naam doorreisde om zo te eindigen in België. De Raad treedt het oordeel van de commissaris-generaal bij dat het gegeven dat verzoeker verschillende Europese landen doorkruiste zonder er bescherming aan te vragen en zelf stelt bewust een andere naam te hebben opgegeven in deze landen zodat hij niet teruggevonden zou worden en hij niet in deze landen wou blijven, getuigt van een gedrag dat onverenigbaar is met zijn verklaarde dringende nood aan internationale bescherming. Immers, van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoeker naliet dit te doen, zeker daar hij verklaarde (administratief dossier, verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 22 en notities persoonlijk onderhoud, p. 16) en thans ook zo bevestigt in het verzoekschrift dat hij dacht dat hij geen asiel had aangevraagd in Griekenland maar dat hij enkel vingerafdrukken heeft afgelegd en nog door andere Europese landen doorreisde alvorens wetens en willens een verzoek om internationale bescherming in België in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d), van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid. De volharding in de verklaring dat hij niet in deze landen wou blijven en de erkenning dat hij het slecht advies van zijn smokkelaar opvolgde, vermag hieraan geen afbreuk te doen. In de mate dat verzoeker in het verzoekschrift opwerpt dat verzoekers om internationale bescherming in Griekenland, Bosnië en Servië niet op een humane wijze worden behandeld, wijst de Raad erop dat, los van de juistheid van deze bewering, verzoeker onderweg naar België ook nog heel wat andere lidstaten doorkruiste van de Europese Unie, onder meer Slovenië, Italië en Frankrijk en hij daar evenmin een verzoek om internationale bescherming indiende (administratief dossier, verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 32). Een gevoel van veiligheid is overigens geen alibi om geen aanvraag in te dienen met het oog op het zich verzekeren van een blijvende bescherming tegen de vrees die verzoeker noopte zijn land van herkomst te verlaten.

2.3.6.4. Los van bovenstaande vaststellingen die de algemene geloofwaardigheid van verzoeker aan het wankelen brengen, merkt de Raad bovenal op dat het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is.

2.3.6.5. Zo kan er vooreerst geen geloof worden gehecht aan het door verzoeker beweerde grondconflict tussen zijn vader en diens broer, die in hetzelfde dorp zou hebben gewoond en die een prominent lid van de taliban zou zijn. In de bestreden beslissing wordt in dit verband terdege als volgt overwogen:

“Deze oom langs vaderszijde zou drie zonen gehad hebben die tevens lid waren van de taliban. Voor zover u weet, zouden zij altijd al actief geweest zijn voor de taliban. Op de vraag hoe het kwam dat zij voor de groepering begonnen te werken, haalt u aan dat u dit niet weet. Jullie zouden geen goed contact met deze oom en neven gehad hebben, elkaar niet zien en niet bij elkaar op bezoek gegaan zijn. Dit zou ook nooit anders geweest zijn (CGVS, p. 9-10). Ofschoon jullie geen contact met elkaar hadden, zouden ze vier à vijf jaar geleden plots dertien jerib gronden van uw vader hebben afgenomen om tegen te gaan dat jullie die gronden konden gebruiken en hier rijk van zouden kunnen worden. Deze gronden zou uw vader, net zoals uw oom, reeds heel lang geleden van uw grootvader geërfd hebben. U zou toen wel al geboren geweest zijn maar uw grootvader niet meer gekend hebben (CGVS, p. 11). Dat deze gronden reeds lang geleden voor de helft eigendom van uw vader werden, maar er nooit eerder in al die jaren incidenten zouden geweest tussen uw vader en zijn broer over deze gronden en ze geen contact met elkaar hadden, totdat plots vier à vijf jaar geleden deze gronden worden afgenomen door zijn broer, is weinig geloofwaardig. Voordien zou uw oom wel eens discussie of een kleine ruzie met uw vader gehad

hebben, maar nooit eerder zou hij getracht hebben de gronden af te nemen van uw vader. Gevraagd waarom uw oom plots op dat moment besliste om de gronden af te nemen, geeft u aan de echte reden niet te kennen. U gokt dat hij dit onderling met zijn zonen zou besproken hebben en dan plots de gronden zou afgenomen hebben (CGVS, p. 10). Deze argumentatie kan het CGVS echter niet overtuigen daar dit louter speculaties zijn van uw kant. Nogmaals gevraagd tijdens het persoonlijk onderhoud waarom uw oom plots vier à vijf jaar geleden besliste om de gronden af te nemen terwijl hij reeds lang daarvoor al bij de taliban zou gezeten hebben, beaamt u opnieuw niet te weten waarom hij het niet eerder zou gedaan hebben. U geeft als mogelijke reden dat zijn zonen toen nog niet oud genoeg geweest zouden zijn. Op het moment dat zij groot genoeg zouden geweest zijn, zouden ze zich machtiger gevoeld hebben en pas iets ondernomen zouden hebben (CGVS, p. 18). Echter zou uw oom voor zover u weet altijd al actief geweest zijn voor de taliban. Meer nog: hij was zelfs een prominent lid binnen de groepering en kwam altijd met vijf à zes personen naar het dorp (CGVS, p. 11). Dat hij dan pas de gronden van uw vader in beslag zou genomen hebben toen zijn zonen oud genoeg waren en machtiger zou geweest zijn terwijl hij zelf reeds een zekere positie zou gehad hebben binnen de taliban is niet overtuigend. Andermaal gevraagd of het dan vóór dit incident waarbij uw oom de gronden zou hebben afgenomen enkel bleef bij ruzie tussen uw vader en uw oom maar er nooit een ander incident plaatsvond, claimt u dat er vroeger geen probleem zou geweest zijn (CGVS, p. 11)."

De Raad stelt vast dat verzoeker er tijdens zijn persoonlijk onderhoud en evenmin in zijn verzoekschrift in slaagt om een bevredigende verklaring te geven waarom verzoekers oom pas vier-vijf jaar geleden de gronden van zijn vader, die hij reeds lang geleden van verzoekers grootvader erfde, in beslag zou hebben willen nemen. Verzoeker kwam en komt nog steeds niet verder dan speculaties. Waar hij in het verzoekschrift opwerpt dat het kwestieuze grondconflict niet los van de heropkomst van de taliban in zijn regio van herkomst kan worden gezien en waar hij stelt dat op een gegeven moment de taliban zodanig machtig waren dat verzoekers oom genoeg zelfvertrouwen had om de velden van zijn vader af te nemen, merkt de Raad op dat verzoeker met zijn *post factum* vergoelijkingen geenszins afbreuk kan doen aan de bovenstaande pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing die steun vinden in het administratief dossier. Zo verklaarde verzoeker dat zijn oom altijd al lid geweest was van de taliban en hij bovendien een prominent lid zou zijn binnen de groepering, waardoor niet kan worden ingezien dat hij zo lang zou wachten om de gronden in beslag te nemen. Ook met de stelling dat hij niet inziet hoe hij met zekerheid kan antwoorden op vragen naar de motieven van het handelen van een derde persoon en de boude bewering dat de verwerende partij naliet zijn verklaringen in de door hem geschetste context te plaatsen, slaagt verzoeker er niet in om een bevredigende verklaring te bieden waarom zijn oom pas vier-vijf jaar geleden tot actie overging en niet eerder.

2.3.6.6. Verder overtuigt verzoekers verklaring voor het stilzitten van zijn vader, namelijk dat hij dacht dat hij de gronden na een tijdje vanzelf zou terugkrijgen, niet. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn vader pas één tot anderhalf jaar na de inbeslagneming van de gronden een eerste keer bij zijn broer is langsgesgaan. Hij zou toen geslagen geweest zijn. Verzoeker verklaarde het danig lang talmen van zijn vader door te stellen dat deze dacht dat zijn broer hem na een tijdje wel vanzelf de gronden zou teruggeven (notities persoonlijk onderhoud, p. 18). Dit strookt evenwel niet met zijn verklaringen dat zijn oom zou gezegd hebben dat ze de gronden niet meer mochten gebruiken omdat zijn familie er rijk van kon worden en hij verboden had om op de gronden te komen of er iets te kweken (notities persoonlijk onderhoud, p. 10-11). Bovendien, zoals in de bestreden beslissing ook terecht wordt aangehaald, zou verzoekers gezin altijd al geweten hebben dat de broer van verzoekers vader en diens drie zonen bij de taliban zaten, zijn oom zou zelfs een vooraanstaand en machtig lid van de taliban in zijn regio zijn geweest en iedereen in het district Khogyani zou over hem op de hoogte geweest zijn. Als hij naar het dorp kwam, kwam hij met vijf tot zes mensen en was hij een soort van leider (notities persoonlijk onderhoud, p. 11 en 13). Verzoeker komt in het verzoekschrift ook hier weer niet verder dan het poneren van *post factum* vergoelijkingen. Dat zijn oom een talib is, die in de schuilplaats van de taliban verbleef en nauwelijks thuis was en dat geen van beide families financieel afhankelijk was waardoor het geen prioriteit voor zijn vader was om de gronden terug te krijgen, vermag nog niet te verklaren waarom verzoekers vader pas een jaar tot anderhalf jaar na het ontstaan van het grondconflict naar zijn broer zou zijn gegaan om te proberen het geschil uit te klaren. Uit verzoekers verklaringen blijkt overigens, zo weze herhaald, dat zijn oom een machtig figuur was die steeds met een aantal personen naar het dorp kwam zodat kan worden aangenomen dat verzoekers oom, ofschoon niet zo vaak zoals zijn zonen die bijna dagelijks naar het dorp kwamen, op regelmatige basis naar het dorp kwam waar hij een huis had, zodat verzoekers vader eerder bij hem had kunnen gaan (notities persoonlijk onderhoud, p. 11, 18). Waar verzoeker tot slot in zijn verzoekschrift nog opmerkt dat het zijn oom niet om de gronden ging maar om machtsvertoon en dat de gronden niet gebruikt werden en lagen te verloederen, slaagt hij er evenmin in een bevredigende verklaring te bieden voor het dermate lang stilzitten van zijn vader alvorens een oplossing trachten te

bewerkstelligen. In de geschetste omstandigheden was het, zoals de commissaris-generaal terecht aanhaalt, ongerijmd van verzoekers vader om te denken dat de gronden hem zomaar zouden worden teruggegeven.

2.3.6.7. Vervolgens is verzoeker in zijn verklaringen niet eenduidig over hoeveel tijd er tussen de moord op zijn vader en zijn vertrek uit het land van herkomst zou hebben gezeten. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing met recht als volgt overwogen:

“De moord op uw vader zou plaatsgevonden hebben in de maand ramadan, de dag voor het Suikerfeest in 2019, zijnde 3 juni 2019. De volgende dag zou de begrafenis hebben plaatsgevonden en twee weken later zou u vertrokken zijn uit Afghanistan, dus in de zomer van 2019 (Vragenlijst, vraag 5 en CGVS, p. 3 en 17). Dit stemt echter niet overeen met hetgeen u eerder tijdens het persoonlijk onderhoud vermeldde, namelijk dat u op het einde van de winter van het jaar 2019 uit Afghanistan vertrokken zou zijn (CGVS, p. 6). Afgaand op uw verklaringen, zou dit willen zeggen dat er niet twee weken maar verschillende maanden tussen de moord op uw vader en uw vertrek uit Afghanistan zouden zitten.”

Deze overweging is pertinent en terecht en vindt steun in verzoekers verklaringen en in de informatie gevoegd aan de map landeninformatie in het administratief dossier in verband met de datum van het Suikerfeest in 2019 (stuk 3). Verzoeker volhardt in zijn verklaringen dat hij wel degelijk twee weken na de dood van zijn vader vertrok en poneert dat het wel degelijk warm was toen hij het land verliet. Hiermee slaagt hij er evenwel niet in afbreuk te doen aan de inconsistentie tussen zijn verklaringen. Hij kan evenmin worden gevolgd waar hij oppert dat de notities van het persoonlijk onderhoud minstens verwarrend blijken. Verzoeker gaf zelf aan dat hij tijdens de zaaiperiode van tarwe zijn land van herkomst verliet. Thans aanhalen dat hij zelf niet op velden werkt maar mecanicien is en hij zich dus mogelijks vergist heeft over in welk seizoen tarwe gezaaid en geoogst wordt, vermag de inconsistentie niet te verklaren, laat staan weerleggen. Nog los van de vaststelling dat verzoeker zich zelf beriep op het zaaien en oogsten van tarwe om zijn vertrek te kunnen situeren, ziet de Raad niet in waarom enkel personen die op de velden werken deze periode kunnen kaderen binnen het jaar. Wat er ook van zij, toen de *protection officer* verder inging op de datum van vertrek gaf verzoeker overigens zelf meermaals aan dat het op het einde van het jaar was, toen het winterseizoen bijna gedaan was en de lente ongeveer begon (notities persoonlijk onderhoud, p. 6). Daar uit het administratief dossier blijkt dat het Suikerfeest in 2019 plaatsvond op 4 juni, klopt de bewering van verzoeker dat hij twee weken na de begrafenis van zijn vader, die op 3 juni 2019 plaatsvond, het land zou hebben verlaten niet met zijn latere verklaring tijdens het persoonlijk onderhoud over wanneer hij bij benadering vertrok.

De Raad wenst overigens te benadrukken dat rekening moet worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich, aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de overige motieven, zoals *in casu* het geval is.

2.3.6.8. Tot slot wordt in verband met de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker in de bestreden beslissing nog terecht als volgt overwogen:

“Nadat ze uw vader zouden vermoord hebben, zouden jullie klacht zijn gaan neerleggen bij het politiehoofdkwartier in het districtshuis en zouden daar met een zekere A.B. gesproken hebben, die jullie gezegd zou hebben dat hij niet kon helpen (CGVS, p. 21). Het is eerder eigenaardig dat jullie klacht inzake uw oom M. niet serieus zou genomen worden en jullie niet geholpen zouden kunnen worden terwijl voordien, namelijk twee jaar voor uw vertrek, reeds een aanval door de overheid op het huis van uw oom zou hebben plaatsgevonden waarbij ze uw oom zouden hebben willen arresteren. Dit voorval zou zich afgespeeld hebben tijdens een nachtoperatie waarbij helikopters op zijn dak zouden zijn geland. De overheid zou overal spionnen gehad hebben en op de hoogte geweest zijn van uw oom en zijn zonen (CGVS, p. 12-13). Dat u eerst claimt dat uw oom een gezochte man en een specifiek doelwit zou geweest zijn van een operatie door de overheid, maar dan stelt dat de politie niets zou kunnen doen aan jullie klacht tegen deze oom, is ongeloofwaardig.”

Verzoeker slaagt er niet in afbreuk te doen aan deze pertinente, terechte en in het administratief dossier steun vindende overwegingen. Hij beweert thans voor het eerst dat het zijn vader was die vóór zijn dood klacht ging neerleggen tegen zijn broer en dat waar hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud spreekt van “wij” (notities persoonlijk onderhoud, p. 21), hij hiermee zijn vader bedoelt, als hoofd van de familie. Met deze bijstelling kan verzoeker evenwel geen afbreuk doen aan zijn duidelijke en niet voor interpretatie vatbare verklaring tijdens het persoonlijk onderhoud dat “we” klacht zijn gaan neerleggen nadat zijn vader werd

vermoord. Wie de klacht precies had ingediend en wanneer doet hoe dan ook geen afbreuk aan de pertinente vaststelling dat het eigenaardig is dat verzoeker eerst claimt dat zijn oom een gezochte man en een specifiek doelwit zou zijn geweest van een nachtoperatie door de overheid twee jaar vóór zijn vertrek en dan stelt dat de politie niets aan de klacht tegen de oom zou kunnen doen. De Raad ontkent niet dat de situatie in de provincie Nangarhar altijd volatiel was maar dat de politie, zo verzoeker verklaart, niet naar zijn regio durfde gaan omdat de taliban er te machtig waren verklaart niet waarom ze twee jaar eerder dit wel aandurfd. Waar hij stelt dat dit enkel en alleen betekent dat de overheid er twee jaar voordien de bovenhand had, merkt de Raad op dat dit niet strookt met verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud over wie de controle had in zijn dorp (notities, p. 7-8).

2.3.6.9. Waar verzoeker betoogt dat duidelijk blijkt dat de verwerende partij naliet om zijn verklaringen en de aannemelijkheid van de ingeroepen problemen te beoordelen in het licht van de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar op het moment van zijn vertrek, merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier geenszins kan worden opgemaakt dat de commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn te werk gegaan. Verzoeker duidt niet *in concreto* hoe de beoordeling van de veiligheidssituatie een invloed zou kunnen hebben gehad op de beoordeling van zijn asielrelaas. Het is overigens niet de taak van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

2.3.6.10. Gelet op het geheel van bovenstaande elementen treedt de Raad het oordeel van de commissaris-generaal bij dat deze de geloofwaardigheid van het asielrelaas dermate ondermijnen dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet, om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

2.3.6.11. Tot slot bemerkt de Raad dat het niet is omdat verzoekers jongere broer A. intussen eveneens Afghanistan heeft verlaten, dat zijn relaas daardoor geloofwaardig zou worden. De oorzaak van het overigens geenszins aan de hand van enig bewijs gestaafde vertrek kan meerdere redenen hebben en is, samen genomen met hetgeen voorafgaat, geen afdoende indicatie dat de geopperde problemen wel degelijk reëel zijn.

2.3.6.12. De door verzoeker neergelegde documenten, opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet concreet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande. Deze motieven worden, gezien verzoeker ter weerlegging hiervan geen concrete argumenten aanvoert, door de Raad overgenomen en luiden als volgt:

"De door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. Uw taskara, de taskara's van uw twee jongere broers en zussen en het schoolrapport van uw broer vormen immers slechts een indicatie van uw en hun identiteit. De twee foto's van uzelf met wapen in uw dorp bieden verder geen toegevoegde waarde aan uw vluchtmotieven en kunnen geen ander licht werpen op de bevindingen van het CGVS."

2.3.6.13. In het verzoekschrift gaat verzoeker op uitgebreide, algemene wijze in op zijn (toegeschreven) verwestering. Hij stelt dat de verwerende partij naliet om zijn situatie na de machtsvername grondig te analyseren, wat indruist tegen hetgeen door de Raad werd bepaald in arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022. Hij citeert uit tal van bronnen. Hij haalt onder meer aan dat voor 'verwesterde' Afghanen (die sinds enige tijd in het Westen verblijven), de situatie bijzonder gevaarlijk is geworden, dat het niet zo eenvoudig is voor terugkeerders om hun verblijf in het Westen en de blijvende impact ervan verborgen te houden en dat verwestering volgens de taliban en de Afghaanse samenleving gelijkstaat aan afvalligheid en gedrag dat indruist tegen de aanvaarde waarden en normen. Hij oppert dat Afghanen, die na een lang verblijf in het Westen gedwongen zouden worden om terug te keren, te maken zullen krijgen met daden van vervolging uitgaande van verschillende actoren en staat dit met voorbeelden van terugkeerders die vermoord of mishandeld werden en duidt op het risico om afgeperst en/of ontvoerd te worden door de taliban. Volgens verzoeker zijn terugkeerders op zichzelf een specifieke sociale groep, die niet alleen het risico lopen op vervolging door de taliban, maar ook door de Afghaanse gemeenschap, waaronder familieleden en burens, en die gestigmatiseerd worden in de samenleving. Van terugkeerders verwachten dat ze "*het spel meespelen*" en zich opnieuw aan de regels houden om zo vervolging te vermijden mag niet van hen worden verwacht en gaat volgens verzoeker zelfs in tegen het beginsel dat vluchtelingen niet

mogen gedwongen worden om ontwijkende maatregelen te nemen. Nog volgens verzoeker is het zeer duidelijk dat de taliban de beloftes voor een humaner beleid niet nakomen. Dit geldt voor Hazara's en vrouwen en meisjes, waardoor er, naar analogie, vanuit moet worden gegaan dat hetzelfde geldt voor verwesterde Afghanen die gedwongen moeten terugkeren. De situatie verschilt overigens per regio en de regels verstrengen in de regio's waar de taliban aan invloed wint. In de bestreden beslissing verwijst de verwerende partij slechts naar één rapport, dat bovendien niet uitsluit dat verwesterde Afghanen het risico lopen op vervolging en zij gaat volgens verzoeker geheel voorbij aan al het onderzoek dat hierover werd gevoerd. De verwerende partij ging over tot een gedeeltelijke lezing van het betreffende EUAA-rapport en liet na andere beschikbare informatie te consulteren. Wat betreft de stelling dat stigmatisering en uitstoting slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolgingsgrond kunnen worden beschouwd, wijst verzoeker erop dat het vaste rechtspraak is van de Raad dat in Afghanistan banden met familie en de gemeenschap cruciaal zijn voor het leven aldaar.

In zoverre verzoeker van mening is dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad als volgt.

Artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet bepaalt dat:

“een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en*
- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;”.*

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering betreft, als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid, als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze 'verwesterde Afghanen' en 'terugkeerders' hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn 'verwesterd', zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden van artikel 48/3, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève, is er echter ook sprake van 'godsdienst' en 'politieke overtuiging'. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond 'godsdienstige overtuiging' wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Omdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich

de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt (of dat dit als dusdanig wordt gepercipieerd).

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker, die zich na terugkeer naar Afghanistan inspannt om zich aan te passen, toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de *Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch worden beschouwd. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid 'to play the game'.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het verder van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

De Raad verwijst naar de beschikbare landeninformatie die hem door beide partijen wordt voorgelegd en die wordt opgesomd onder punt 2.2. van dit arrest.

Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de *de-factoregering* van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De sharia laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de *de-factotalibanregering* reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de provinciale *de-factoregeringen*. Bij de machtsovername heeft de *de-factoregering* de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze *de-factoregering* heeft opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. Een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn *de-factoministerie* telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Het MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit "een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen". Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit *de-factoministerie* slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften en het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder "een afzonderlijk

departement binnen Kaboel". Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van hisbah (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (muhtasibeen) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit *de-factoministerie* in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de-factoministerie* beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met "*gedrags- en kledingkwesties*" (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar de EUAA "*Afghanistan security situation*" augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van "*amr bil-maruf*" ('deugdzaamheidsbevordering') verschilde vóór de machtsvername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtredders plaatselijk werd bepaald door "*amr bil-maruf*" of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate* van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EUAA *common analysis* april 2022, p. 78). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *Afghanistan targeting of individuals* p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en p. 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-factoministerie* zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de-factotaliban*autoriteiten weinig 'directe beperkingen' hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Panjshirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer *checkpoints* worden opgericht. Via deze *checkpoints* speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan* augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de-factotaliban*-autoriteiten opgeroepen om meer 'professionals' in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de-factotaliban*regering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er

een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als 'verkeerd' en 'verdacht' wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 hebben de taliban een 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie verzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de *de-factotaliban*regering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: *Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan, wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media ("*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*", June 2022, p. 23-24 in de EUAA *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

De Raad is zich ervan bewust dat de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat sinds de machtsovername door de taliban er verschillende uitdagingen bestaan bij het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen of informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media. Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat Afghanen die terugkeren uit Europa, louter omwille van hun verblijf in Europa, het risico lopen dat is vereist om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging als ze bij hun terugkeer naar Afghanistan het 'spel' kunnen spelen en zich alzo aan de regels van de taliban en lokale gebruiken houden waardoor ze de aandacht van de taliban kunnen vermijden (cf. EHRM 28 juni 2011, *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid 'to play the game').

Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Een persoonlijk risico voor verzoeker om als verwesterd te worden beschouwd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen bijgebracht wordt, laat niet toe anders te oordelen.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd, is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij aangereikt te worden. Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA, waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Verzoeker beweert weliswaar dat hij is verwesterd of als zodanig kan worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa, doch hij laat na deze bewering concreet en tastbaar uit te werken of hiervan enig concreet bewijs bij te brengen. Hij maakt dit geenszins concreet aannemelijk met de loutere verwijzing naar zijn verblijf van meer dan een jaar in België.

De Raad stelt vast dat verzoeker nergens aannemelijk maakt dat hij zich dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt dat hij problemen zal kennen onder het talibanregime. Waar hij in zijn verzoekschrift opwerpt dat hij intussen een heel andere kledingstijl heeft, geen lange baard heeft, in zijn vrije tijd graag naar muziek luistert en intussen Frans en ook Engels heeft geleerd en waar hij ter terechtzitting aangeeft dat hij in een Luikse bakkerij werkt, merkt de Raad op dat verzoeker hiermee evenwel niet verder komt dan louter niet-gestaafde en niet-gespecificeerde beweringen en dat deze elementen onvoldoende persoonlijke invulling geven aan de voorgehouden (gepercipieerde) verwestering.

Voor zover hij in louter algemene termen wijst op een westerse gedraging en kleding, herhaalt de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden, wat in dit geval op geen enkele concrete wijze aannemelijk wordt gemaakt. Verzoeker toont immers op geen enkele manier aan dat zijn keuze van kledij en gedragingen deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn religieuze dan wel politieke overtuiging, zijn identiteit of morele integriteit, dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren.

Verzoeker, een meerderjarige Afghaan die zijn land van herkomst eind 2019 verliet en één jaar in België verblijft, heeft in Afghanistan zijn vormende jaren gekend, zodat kan worden aangenomen dat hij in Afghanistan een zekere maturiteit had en reeds gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker heeft ook nog een familiaal netwerk in zijn regio van herkomst. Zo gaf hij aan dat zijn moeder, drie broers (waarvan er inmiddels één zou vertrokken zijn) en twee zussen nog steeds bij zijn maternale oom verblijven en dat hij regelmatig in contact staat met zijn moeder (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 13-14). Bovendien blijkt uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde “*besmet*” door de Westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

Waar verzoeker nog wijst op algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door de gemeenschap gestigmatiseerd worden, herhaalt de Raad vooreerst dat stigmatisering en uitstoting/verstoting slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging kunnen beschouwd worden. Te dezen heeft verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt hij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of andere leden van de gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden.

Wat betreft het betoog van verzoeker over leven onder het volgens hem allerm minst humaan beleid van de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie, zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

De loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met criminaliteit bij terugkeer omdat hij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Bovendien beperkt verzoeker zich in het verzoekschrift tot het citeren uit algemene landeninformatie en het aanhalen van voorbeelden, zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken.

Waar hij verder nog wijst op een onderzoek van Nansen van oktober 2021 en hieraan een vrees koppelt omwille van zijn “*verwestering*” en zijn “*terugkeer uit Europa*”, laat verzoeker na deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken en blijft hij in gebreke aan te tonen dat hij effectief verwesterd is of als zodanig kan worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa.

Waar verzoeker verwijst naar arrest nr. 270 813 van de Raad van 31 maart 2022, stipt de Raad tot slot aan dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voornoemd arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu meer informatie voorligt.

2.3.6.14. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.7.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht

op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.7.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hieromtrent.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire situatie en socio-economische in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip 'ernstige schade' in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM, zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt:

"vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

- a) de Staat;*
- b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;*
- c) niet-overheidsactoren (...)"*.

Zo verduidelijkt het Hof van Justitie in zijn rechtspraak dat de ernstige schade, bedoeld in artikel 15, b), *"moet voortvloeien uit de gedragingen van derden"*, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest '*M'Bodj*' stelde het Hof van Justitie: *"In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd."* (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

Uit het geheel van de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat specifiek, dit is individueel, van aard is. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO *Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022, waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b), van de richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren enerzijds, dan wel (ii) actoren anderzijds.

Indien precaire leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42-45, waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: “*the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country*”). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 278-283).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak “M.S.S.” volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan deze EU-verplichtingen te voldoen waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak “M.S.S.” vervolgens eveneens toepaste op de zaak “*Sufi en Elmi*”, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (*‘predominantly’*) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 90-91).

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precaire socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperioden, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kabul waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten.

Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het Hof van Justitie in de zaak “*N. tegen het Verenigd Koninkrijk*”, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*” (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*'predominantly'*) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren, vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precare economische situatie, milieumomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afgaanse overheid.

Vóór de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd, doch slechts weinig verwezenlijkt.

Integendeel, hulpverzaaiing en overbesteding droegen bij tot wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie, alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector in Afghanistan onderontwikkeld bleef, naast het gewapend conflict.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp, alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via ngo's en igo's.

Sinds september 2021 is de Afgaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afgaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afgaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het Internationaal Monetair Fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afgaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afgaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel, alsook importrestricties. Internationale organisaties of ngo's, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de *de-facto*-overheid en werd van de bevolking geëist om enkel *Afghanis* te gebruiken voor hun financiële transacties.

Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele *hawala*-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het *hawala*-systeem. Het *hawala*-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat *hawala*-verstrekkers hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet

meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan cash leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Het heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de *de-facto* Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand. Zoals verzoeker aanhaalt, werd onder andere de provincie Nangarhar dezelfde dag daarenboven geconfronteerd met overstromingen.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden gevisieerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de *de-facto*-overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt geviséerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020.

Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds vóór de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoeker brengt immers geen enkel concreet element aan waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*”, waarnaar verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift, is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de-factoregering* aanwezig, met *de-factoministers* en *de-factofunctionarissen* (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-

43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals *al-Shabaab* in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat *al-Shabaab* internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Waar verzoeker aanvoert dat de machtsovername door de taliban een abrupt einde heeft gemaakt aan de buitenlandse hulp die aan Afghanistan geboden werd, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofdte van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Waar verzoeker de water- en hongersnood in Afghanistan nog aanstipt en opwerpt dat de provincie Nangarhar één van de zwaarst getroffen provincies is, merkt de Raad op dat er in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing is die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Verzoeker kan ook niet dienstig verwijzen naar het arrest van de Raad met nummer 270.813 van 31 maart 2022. Vooreerst dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Ten overvloede stipt de Raad aan dat in de gedane beoordeling met betrekking tot de precare toestand rekening werd gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn, dit onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen.

Gelet op de actualisatie van de landeninformatie door de verwerende partij bij aanvullende nota van 16 november 2022 kan verzoeker ook niet dienstig voorhouden dat sprake is van een gebrek aan actuele en objectieve informatie.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in

deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht, bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Waar hij opwerpt dat het huis van zijn familie volledig werd verwoest door de hevige regenval, stipt de Raad aan dat verzoeker aangaf dat zijn moeder, broers en zussen onderdak hebben en bij zijn maternale oom woont (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 13).

2.3.7.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat personen zonder onderscheid raakt, met name zonder specifiek te worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest '*Elgafaji*' waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het

betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft in het arrest *Elgafaji* verder geoordeeld dat, conform artikel 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij terugkeert naar het land van herkomst, zoals blijkt uit artikel 8, eerste lid, van richtlijn 2011/95/EU (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 40).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de EUAA *Country Guidance Afghanistan* van april 2022 in acht genomen. In de EUAA *Country Guidance* wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld.

Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (v) het aantal burgerslachtoffers;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier, blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername door de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's alle met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige Afghan National Defense and Security Forces alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk zijn gericht tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in zijn gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke

collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in zowat heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten (waaronder de provincie Nangarhar zoals verzoeker terecht aanhaalt), het noorden en in Kaboel. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan worden gesteld dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

De commissaris-generaal maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens, opgenomen in de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 (ACLED)*" van 13 september 2022, kunnen worden beschouwd als een *update* van de ACLED-data uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten, met uitzondering van '*riots*', '*protests*' en '*strategic developments*' worden opgenomen. Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Voor de provincie Nangarhar, waar verzoekers gezin woont en vanwaar verzoeker afkomstig is, kende ACLED geoprecisie 3 toe aan 9 incidenten in de verslagperiode. Het gaat om aanvallen door het NRF, ISKP of onbekenden op de taliban (*battles*); 2 incidenten gericht tegen personen aan wie banden met ISKP werden toegeschreven; de moord op twee salafi's, een beschieting van een huwelijkskonvooi door de taliban nabij een controlepost waarbij de bruid gewond geraakte, de ontvoering van een dokter door onbekenden en een incident gericht tegen twee lokale journalisten (*violence against civilians*).

Volgens de UCDP-gegevens, opgenomen in de EUAA "*Afghanistan. Security Situation*" van augustus 2022, gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het hele land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kaboel (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kaboel (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van '*unexploded ordnance*'. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, toen UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit nagenoeg elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van vóór de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van het conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte het UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun

regio, gelet op de stabielere veiligheidssituatie. De IOM registreerde 2,2 miljoen IDP's die waren teruggekeerd naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan worden opgemerkt dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook worden besloten dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Waar verzoeker opnieuw verwijst naar het arrest van de Raad nr. 270 813 van 31 maart 2022, wordt herhaald dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentenwaarde hebben en dat er intussen, door de actualisatie van de landeninformatie middels de aanvullende nota van de verwerende partij, meer informatie beschikbaar is over de veiligheidssituatie in Afghanistan.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn beweerde regio van herkomst, *in casu* de provincie Nangarhar. Verzoeker laat na deze aan te voeren. Met zijn verwijzing naar nieuwsberichten en rapporten waaruit blijkt dat er in het algemeen in Afghanistan nog steeds sprake is van een extreem onzekere en volatiele veiligheidssituatie en met het betoog dat talrijke incidenten zich hebben voorgedaan sinds de machtsovername door de taliban waarbij burgerslachtoffers zijn gevallen en het feit dat er een heropleving is van ISKP in alle provincies en dat de provincie Nangarhar nog steeds regelmatig het toneel blijkt te zijn van aanslagen en gewelddadige incidenten en de spanning er te snijden valt, werd bij de beoordeling van zijn nood aan subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet immers terdege rekening gehouden. Verzoeker toont met deze gegevens en met het betoog dat uit informatie van CEDOCA blijkt dat het district Khogyani één van de drie districten is waarin de meeste gewelddadige incidenten plaatsvinden, niet aan dat er op heden in de provincie Nangarhar of in het district Khogyani alsnog een situatie van willekeurig geweld voorhanden is, waardoor verzoeker louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade.

Gelet op de actualisatie van de landeninformatie door de verwerende partij bij aanvullende nota van 16 november 2022, kan verzoeker, zo weze herhaald, ook niet dienstig voorhouden dat sprake is van een gebrek aan actuele en objectieve informatie.

Voor zover verzoeker zich, teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening werd gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, geeft de mate van willekeurig geweld in de provincie Nangarhar, zoals blijkt uit de beschikbare landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus "*Afghanistan, Veiligheidsincidenten tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 (ACLED)*" van 13 september 2022, evenmin aanleiding tot een reëel risico, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker laat overigens na om

concreet toe te lichten hoe de aangevoerde persoonlijke omstandigheden, namelijk dat hij een jonge man is die al "*ruime tijd*" in Europa verblijft, het risico in zijn hoofde zouden verhogen, te meer gelet op de vaststellingen onder punt 2.3.6.13.

Verzoeker voert geen andere redenen aan waarom hij niet kan terugkeren naar Afghanistan.

Waar verzoeker tot slot onder meer wijst op het reeds voormelde onderzoek van Nansen en de Nansen nota 2-22 van 23 juni 2022 en hij de analyse van de verwerende partij en haar gebruik van landeninformatie bekritiseert, moet de Raad vaststellen dat verzoeker met de loutere verwijzing naar algemene informatie en zijn theoretisch betoog niet *in concreto* aanduidt welke verkeerde conclusies de verwerende partij *in casu* zou hebben getrokken of in welke mate de gemaakte analyse over de subsidiaire bescherming niet correct of actueel zou zijn met betrekking tot onderhavige zaak.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS